

LA REALITAT OCULTA

UN 18 DE DESEMBRE QUE FARÀ HISTÒRIA

Dimecres 18 de desembre d'enguany, milers i milers de ciutadans arribats de de diverses contrades de Catalunya, envolten el Camp Nou a primeres hores de la tarda, enarborant pancartes i cantant cançons patriòtiques i revolucionàries.

Hi ha una gran expectació que es trenca quan una gran bandera negra, és col·locada i penja per la façana exterior del camp. Alhora que els mitjans de comunicació donen a conèixer una sorprenent notícia que és rebuda amb grans aplaudiments, crits i visques per la multitud que exclama joiosa: “ja era hora que algú fes alguna cosa de debò!”

Què ha passat perquè tanta gent passi de la incertesa i decepció a l'entusiasme desenfrenat? El partit ha estat suspès i les portes de l'estadi tancades. La notícia traspasa fronteres i arriba a tots els racons del món. Tot ha succeït aquesta matinada, abans de l'Alba a l'hotel Sofia. Un comando anomenat “Gent de la ceba d'all”, compost per un col·lectiu d'homes i dones disfressades de cambrers i d'altres treballadors de l'hotel, sigil·losament, han entrat a les habitacions on dormien els jugadors del Real Madrid i s'han emportat a tres significats futbolistes, al seu entrenador Zinedine Zidane i al seu president Florentino Pérez; i baixant-los pel muntacàrregues els han fet sortir per la porta de servei i els han fet pujar a una camioneta protegida per motoristes i cotxes que s'han fet fonedissos cap a les 5 de la matinada.

No ha estat fins a quarts de 5 de la tarda, quan encara no s'havia difós la notícia, quan els segrestadors han emès un curt però contundent comunicat que deia: “ja n'hi prou de comèdia i submissió!! Llitem de valent per les nostres llibertats i independència. La llibertat del nostre poble no es negocia, s'exerceix. Les cinc persones segrestades no seran alliberades fins que TOTS els nostres presoners polítics i el nostre poble siguin lliures. Demanem que ens respectin, tant l'Espanya que ens escanya, com tots els pobles del món, com a nació sobirana que som”.

Es radicalitzaran a partir d'ara les lluites per l'emancipació nacional i l'assoliment de drets i llibertats socials? Se'ls hi ha acabat ja viure del “cuento” als polítics i el seu fals patriotisme? Caldrà estar alerta en els propers dies....

La policia, com és natural, no para de buscar per tot arreu i no sap que els segrestats són, hores d'ara, ja presoners en un vaixell, en aigües internacionals.

LA KINTA FORKA

KARLITUS NO CREU EN LES ENQUESTES DELS DIARIS

Ho comprova al carrer on cada acció té la simpatia d'una bona part de la població.

La posada en escena és impagable, el vodevil gairebé perfecte, i el públic a l'altura del suspens: Què farà Emmanuel Macron davant una contestació social sense precedents des de la revolució de maig del 1968? Aquesta és la qüestió que es posen els Sindicats...

Estem en el moment clau d'una dramàtúrgia consagrada. Als Sindicats els cal “recuperar” el control i la direcció dels moviments de protesta. Però en són capaços? Ja fa quasi una dècada que en els conflictes socials no són respectats per ningú. La reforma de les pensions és l'ocasió esperada?

En tot cas van començar per dir: “Per enderrocar Macron, per fer que el seu govern sigui incapaç de governar cal...” Ho deien xiuxiuejant durant les reivindicacions dels hospitals, dels educadors i estudiants, del transport, del desastre ecològic... i ara per la reforma de les pensions. Cada vegada les centrals sindicals es veien abocades a cridar a la vaga perquè les seves "bases" tenien més confiança en si mateixes que en la seva "direcció". I aquesta vegada també els han indicat la direcció a seguir. Per ara no aconsegueixen resoldre la complexitat d'una situació potencialment incontrolable i el retorn a l'ordre deprimat i depressiu de la política convencional.

Que han fet? Estan intentant reduir les lluites a una confrontació -entre govern i sindicats- i reagrupar totes les revoltes en un únic tema -el de les pensions- on els sindicats transformen el problema de les pensions en un únic punt: “l'edat de jubilació”.

Molts sindicalistes sincers es van entusiasmat amb el mite d'una esquerra novament “honest” i d'un govern que obeeiria a les masses. Però no ha estat així... Es pot, tant com es vulgui, practicar la protesta clàssica on no passa res. Es poden confondre en les negociacions més increïbles i les denegacions més espectaculars fins el punt de preguntar-se si el govern Macron no serà qui felicitarà els sindicats pel seu bon comportament en les manifestacions com a millor mètode per ignorar disturbis, sabotatges i ocupacions sense autorització com ignora les salvatges actuacions policials amb ulls perduts i cranis oberts per la policia.

Però a Karlitus continuem tossuts amb la qüestió bàsica: "L'estat del benestar del segle XXI" per què no "progressa"?

La nostra època és la de les revoltes contra l'aberració dels governs i la impostura; és la de la incredulitat amb les polítiques electorals i les mentides oficials. És la època de l'odi de la policia; la de la reticència a les organitzacions sindicals i polítiques; la de petits grups que s'organitzen per Telegram, la dels armelles grogues sense armelles i la de les manifestacions salvatges... i les accions de bloqueig.

De cara al Cap d'Any: Quin millor regal per a nenes i nens?

EL CONVIDAT

LA NENA QUE FA POR

No és fàcil parlar amb la Greta Thunberg. O està envoltada de personal, empentes, suors i crits, o en una puta barca o en un globus aerostàtic. Clar que la noia s'ho val. És el personatge de l'any.

El més interessant de la Greta, però, no és la seva militància ecològica, ni els viatges que fa sense motor, ni tan sols les meravelloses paraules que dedica als poderosos del món. El gran mèrit de la Greta i pel que serà recordada, és que ha fet pols les definicions que fins ara es donaven del síndrome d'Asperger.

Diuen els experts que els afectats per aquesta síndrome mostren un dèficit en la seva interacció socials (no es relaciona prou?), en la comunicació verbal i no verbal (no diu coses?) i a una gran resistència per acceptar els canvis (no lluita per canviar alguna cosa?).

N'encerten una, això sí. Els afectats es mostren inflexibles i mostren interessos fixos.

En realitat la síndrome d'Asperger és el manual de les virtuts d'un autèntic revolucionari. Potser si tinguéssim un percentatge més alt d'Asperger, molts polítics haurien de treballar, el planeta estaria més net i el bon Déu no caldria que tornés a carregar-se de feina creant un nou món.

Diuen que fas por... li vaig preguntar a tres cents metres d'alçada agafat als sacs de sorra del globus. Ella, treien el caparró per sobre la cistella va somriure i va contestar. La veritat sempre fa por. Chapeau.

